

Arrest

nr. 229 992 van 9 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. ZWART en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake eerste verzoeker (F.H.) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 1 mei 1972 te Maturin, gelegen in de staat Monagas. U bent opgegroeid in deze stad en heeft er steeds gewoond. Uw vader, die Arabische roots heeft, heeft u nooit gekend. Hij verliet uw moeder toen ze zwanger was van u. U bent samen met uw moeder, stiefvader en uw twee zussen opgegroeid. U begon al op jonge leeftijd te werken in een restaurant nadat u gestopt was met school. Op uw zeventiende bent u vervolgens begonnen werken als handelaar in Maturin.

In eerste instantie werkte u voor iemand, maar later begon u op zelfstandige basis te werken. U trok van huis tot huis om allerlei huishoudartikelen te verkopen. In 2011 werd u het slachtoffer van een overval tijdens uw werk. De overvallers namen u en uw medewerker mee in uw camionette en hielden u gedurende een viertal uren vast. Nadien liet men jullie gaan op een verlaten plaats en gooide men de sleutels van de camionette onder het voertuig. Na de overval diende u een klacht in bij de bevoegde politiedienst – die het onderzoek op zich neemt in geval van ontvoeringen. De maanden na de klacht werd u meermaals het slachtoffer van kleinere diefstallen. Op een bepaald moment ving uw medewerker in een bar op dat leden van een bende op zoek naar u waren. De confrontatie tussen politie en een bende – verantwoordelijk voor de overval op uw handel – had tot een dodelijk slachtoffer geleid aan de kant van de bende. Nadat u gehoord had van uw medewerker dat men naar u op zoek was – omdat u klacht had neergelegd – besloot u om de wijk en zone te verlaten waar u werkte. U ging in andere delen van de stad werken en liet enkel uw medewerker nog in de beruchte wijk komen. In de jaren die volgden kende u geen problemen meer. U stopte uiteindelijk uw handel, maar kocht twee bussen die u liet rondrijden in Maturin door bestuurders die voor u werkten. De economische situatie in Venezuela verslechterde hierna snel waardoor u geen wisselstukken meer kon kopen voor uw bussen. Ook deze activiteiten moest u hierdoor stopzetten. In de loop van 2016 merkte u op dat een motorrijder een aantal malen voorbij uw huis reed. Hij vertraagde steeds wat u verdacht vond. Op een keer achtervolgde hij u zelfs toen u terugkeerde van een bezoek aan een supermarkt. Jullie trokken hierop een maand in bij uw schoonmoeder om problemen te vermijden. Na uw terugkeer in jullie eigen woning kwam de motorrijder nogmaals langs bij uw woning – ditmaal met nog een andere persoon. Hij bedreigde u en uw familie met de dood. U vermoedt dat de doodsbedreigingen te maken hebben met de overval en ontvoering in 2011 (en hierop volgend de dood van een bendelid). Via een vriend was u inmiddels de identiteit van de persoon die u bedreigde te weten gekomen. Het ging om een zekere L.G. – een gekend crimineel. U ging dan ook klacht neerleggen bij de gemeentepolitie. U vroeg de politiediensten om de persoon in kwestie op te roepen om hem meer uitleg te vragen. De politie riep hem tot driemaal op, maar telkens kwam L.G. niet opdagen. Wat later kreeg u een telefoon van deze persoon. Hij zei dat hij op de vlucht was omwille van de klacht die u had neergelegd en dat hij u en uw familie hiervoor zou straffen. Voor u was dit de druppel. U besloot om uw wagen te verkopen en een vlucht naar het buitenland voor te bereiden samen met uw echtgenote en uw twee dochters. Op 20 oktober 2016 trokken jullie naar Caracas, vervolgens namen jullie het vliegtuig naar Panama om daarna naar Duitsland door te reizen. Uiteindelijk kwamen jullie via Frankfurt naar Brussel waar een Colombiaanse kennis van jullie woont. België was geen onbekend land voor u. U had hiervoor al enkele malen uw vakantie doorgebracht in België. Op 9 november 2016 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische instanties.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat u zich niet meer veilig voelde in uw land van herkomst nadat u een aantal keer bedreigd werd door een gekend crimineel in de loop van het jaar 2016. Deze persoon zou u – en uw familie – met name tweemaal bedreigd hebben met de dood. Een eerste maal kwam hij per motor naar jullie woning om jullie te bedreigen – zonder de reden van de bedreiging te vermelden. Hierna ging u naar de politie met de vraag om hem op te roepen. De politie deed dit tot driemaal toe maar de persoon – een zekere L.G. – kwam nooit opdagen. Wat later - in de maand september 2016 - kreeg u een dreigtelefoon van dezelfde persoon die u opnieuw bedreigde omdat u naar de politie was gestapt (waardoor hij op de vlucht moest slaan). Deze laatste telefonische bedreiging vormde voor u de onmiddellijke aanleiding om een vlucht naar het buitenland voor te bereiden – samen met uw echtgenote en twee dochters (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, dd. 22 oktober 2018, p.15-16).

Volgende opmerkingen dienen echter gemaakt te worden bij het door u naar voren gebrachte vluchtrelaas. Zo haalt u een aantal bedreigingen ten opzichte van u en uw familie aan door een zekere L.G. – in de loop van 2016 – als reden van uw vlucht uit uw land van herkomst. Dit door u aangehaald vluchtmotief betreft echter een feit(en) van gemeenrechtelijk aard, en heeft geen betrekking op één van de criteria van de Geneefse conventie (ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep, politieke overtuiging). De vermeende bedreigingen ten opzichte van u en uw familie worden op zich niet in twijfel getrokken, maar het CGVS oordeelt dat een dergelijk feit van gemeenrechtelijk aard niet voldoet om de vluchtelingenstatus toe te kennen. Bovendien kunnen de volgende bemerkingen gemaakt worden bij de door u aangehaalde en beschreven bedreigingen en de aanleiding of oorzaak van deze geuite bedreigingen. Zo geeft u zelf aan niet zeker te weten wat de reden of aanleiding was van de geuite bedreigingen door L.G.. U geeft aan dat u veronderstelt dat de bedreigingen te maken hebben met een overval waarvan u het slachtoffer was in 2011. U verklaart dat u en een toenmalige medewerker van u het slachtoffer werden van een overval en een korte ontvoering (in 2011). Nadien zou u klacht hebben neergelegd bij de bevoegde politiedienst waarop een confrontatie gevolgd zou zijn tussen de politie en de betreffende bende. Tijdens deze confrontatie zou één van de minderjarige bendeleden zijn omgekomen. Nadien zou u vernomen hebben via uw medewerker dat de overige bendeleden naar u op zoek zouden zijn geweest aangezien u degene was die klacht had neergelegd bij de politie. Nadat u dit vernam, besloot u om niet meer te werken in de wijk in kwestie waarop u geen problemen meer kende tussen 2012 en 2016 (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 18-19). U veronderstelt dat de bedreigingen in 2016 te maken zouden kunnen hebben met de problemen die u in 2011 heeft gekend door en na de overval op u en uw medewerker (zie notities persoonlijk onderhoud, p.19). **Hierbij kan ten eerste worden opgemerkt dat de link met de overval in 2011 louter een veronderstelling van uw zijde is.** De persoon die u bedreigde in 2016, L.G., heeft immers nooit kenbaar gemaakt waarom hij u en uw familie benaderde en bedreigde. **Bovendien kunnen enkele pertinente vragen gesteld worden bij deze door u veronderstelde link.** Zo geeft u immers zelf aan dat u in de periode 2012 tot 2016 geen enkel probleem heeft gekend naar aanleiding van de overval in 2011 (zie notities persoonlijk onderhoud, p.19). Redelijkerwijze kan er toch van uitgegaan worden dat – indien de bendeleden in kwestie u daadwerkelijk zouden zoeken – deze u toch eerder zouden hebben opgespoord aangezien u in dezelfde stad woonde (en louter de wijk vermeed waar de overval had plaatsgevonden). Deze vaststelling doet de link die u zelf ligt met de overval in 2011 eerder twijfelachtig lijken. **De vaststelling dat u tussen 2012 en 2016 geen problemen heeft gekend naar aanleiding van de overval in 2011 doet bijgevolg de nodige twijfels rijzen met de door u veronderstelde link tussen de overval in 2011 en de geuite bedreigingen in 2016.**

Ten tweede kan opgemerkt worden dat u niet veel kan vertellen over de persoon die de bedreigingen geuit zou hebben, met name L.G.. U komt tijdens het persoonlijk onderhoud niet verder dan te stellen dat het een gekend crimineel en moordenaar is (zie notities persoonlijk onderhoud, p.21-22). U kunt verder niet veel over hem vertellen. Dit hangt samen met een **derde** opmerking die gemaakt kan worden bij uw vluchtrelaas, met name dat het om loutere bedreigingen ging, met name één in levenden lijve, en één via telefoon. Het is opmerkelijk te noemen dat u een dergelijk drastische beslissing nam – met name het land ontvluchten – naar aanleiding van deze (twee) bedreigingen zonder zelf met zekerheid te kunnen spreken over de ernst van de bedreigingen of zonder meer details te hebben over de persoon die de bedreigingen geuit zou hebben.

Uit het bovenstaande kan bijgevolg afgeleid worden dat de door u aangehaalde feiten die de aanleiding vormden voor uw vlucht uit Venezuela vooreerst van gemeenrechtelijk aard zijn, en geen betrekking hebben op één van de criteria van de Geneefse conventie. Bovendien kunnen vragen gesteld worden bij de veronderstelde link die u legt tussen de bedreigingen uit 2016 en de overval die plaatsvond in 2011. Tot slot kunnen eveneens vragen gesteld worden bij de drastische beslissing die u en uw familie nam om het land te ontvluchten naar aanleiding van bedreigingen waarvan de ernst niet helemaal duidelijk was.

Ter staving van uw vluchtrelaas legt u volgende documenten neer. Zo legt u enkele politiedocumenten neer die uw klachtneerlegging in 2011 staven (na de overval en ontvoering van u en uw medewerker), die uw klacht staven die u in 2016 neerlegde (naar aanleiding van de geuite bedreigingen door L.G.), net als de drie oproepen die de politie naar L.G. had gestuurd (maar waarop hij nooit reageerde of inging). Zoals hierboven reeds bemerkt betwijfelt het CGVS niet meteen de overval uit 2011, noch de geuite bedreigingen in 2016. Wel plaatst het CGVS enkele kanttekeningen bij de door u ingeroepen feiten en vooral bij de link tussen beide gebeurtenissen. Verder legt u nog enkele persoonlijke documenten neer die betrekking hebben op u, uw echtgenote en uw kinderen.

Zo legt u de originele Venezolaanse paspoorten neer van u en uw gezinsleden, een bewijs van goed gedrag en zeden op uw naam en op de naam van uw echtgenote, een bewijs van verblijf in Venezuela, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van u, uw echtgenote en uw kinderen. De identiteit en nationaliteit van u en uw gezinsleden worden in deze beslissing echter niet in twijfel getrokken. Verder legt u uw vliegtuigtickets neer om uw reisweg vanuit Venezuela naar België te staven. Ook deze reisweg wordt echter niet betwist. Tot slot legt u enkele medische documenten neer van uw echtgenote die aangeven dat uw echtgenote medische problemen had in Venezuela omwille van de problemen die jullie hadden in jullie geboorteland. **Geen van de door u neergelegde documenten slaagt er echter in de hierboven gemaakte opmerkingen te wijzigen.** Tot slot legt u enkele documenten neer die de algemene situatie in Venezuela beschrijven. Over deze algemene situatie in uw land van herkomst, zal hieronder dieper ingegaan worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door

artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U verklaart immers zelf dat u in Venezuela geen financiële problemen kende, dat u weliswaar uw job verloor omwille van de slechte economische omstandigheden, maar dat jullie konden overleven door spaargeld waardoor jullie nooit honger moesten lijden. U was en bent ook nog steeds in het bezit van een woning in uw geboortestad Maturin (zie notities persoonlijk onderhoud, p.10-11). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake tweede verzoekster (D.J.S.M.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 2 mei 1980 te Maturin, gelegen in de staat Monagas. U bent opgegroeid in deze stad en heeft er steeds gewoond. U liep school in Maturin en studeerde eveneens een tijdje aan een universiteit in deze stad. U rondde uw universitaire studies niet af en werkte hierna een jaar in een supermarkt. In 2001 huwde u met uw echtgenoot met wie u twee dochters heeft. Na uw huwelijk werkte u niet meer. Uw echtgenoot was een handelaar die van huis tot huis ging om allerlei huishoudspullen aan de man te brengen. In 2011 werd uw man het slachtoffer van een overval. De overvallers namen uw man en zijn medewerker mee en hielden hen gedurende een aantal uren vast. Nadien liet men hen gaan op een verlaten plaats en gooide men de sleutels van de camionette onder het voertuig. Na de overval diende uw man een klacht in bij de bevoegde politiediensten – die het onderzoek op zich neemt in geval van ontvoeringen. De maanden na de klacht werd uw man meermaals het slachtoffer van kleinere diefstallen. Op een bepaald moment ving de medewerker van uw man in een bar op dat leden van een bende op zoek naar hem waren. Bij een confrontatie tussen politie en een bende – verantwoordelijk voor de overval op de handel van uw man – had tot een dodelijk slachtoffer geleid aan de kant van de bende. Nadat uw echtgenoot gehoord had van uw medewerker dat men naar hem op zoek was – omdat hij klacht had neergelegd – besloot hij om de wijk en zone te verlaten waar hij werkte. Hij ging in andere delen van de stad werken en liet enkel zijn medewerker nog in de beruchte wijk komen. In de jaren die volgden kende u en uw man geen problemen meer. Uw echtgenoot stopte zijn handel, maar kocht in de plaats twee bussen die hij liet rondrijden in Maturin door bestuurders die voor hem werkten. De economische situatie in Venezuela verslechterde echter snel waardoor hij geen wisselstukken meer kon kopen voor de bussen. Ook deze activiteiten moest hij hierdoor stopzetten. In de loop van 2016 merkte hij op dat een motorrijder een aantal malen voorbij jullie huis reed. De man vertraagde steeds wat jullie verdacht vonden. Op een keer achtervolgde hij uw man zelfs toen hij terugkeerde van een bezoek aan een supermarkt. Jullie trokken hierop een maand in bij uw moeder om problemen te vermijden. Op die manier kon u ook uw moeder ondersteunen na het overlijden van uw broer eerder in 2016. Na uw terugkeer in jullie eigen woning kwam de motorrijder nogmaals langs bij uw woning – ditmaal met nog een andere persoon. Hij bedreigde u en uw familie met de dood. U vermoedt dat de doodsb bedreigingen te maken hebben met de overval en ontvoering in 2011 (en hierop volgend de dood van een bendelid). Via een vriend was uw man inmiddels de identiteit van de persoon die jullie bedreigde te weten gekomen. Het ging om een zekere L.G. – een gekend crimineel. Uw man ging dan ook klacht neerleggen bij de gemeentepolitie. Hij vroeg de politiediensten om de persoon in kwestie op te roepen om hem meer uitleg te vragen. De politie riep hem tot driemaal op, maar telkens kwam L.G. niet opdagen. Wat later kreeg uw echtgenoot een telefoon van deze persoon. Hij zei dat hij op de vlucht was omwille van de klacht die uw man had neergelegd en dat hij uw familie hiervoor zou straffen. Voor jullie was dit de druppel. Uw man besloot om jullie wagen te verkopen en een vlucht naar het buitenland voor te bereiden samen met u en uw twee dochters. Op 20 oktober 2016 trokken jullie naar Caracas, vervolgens namen jullie het vliegtuig naar Panama om daarna naar Duitsland door te reizen. Uiteindelijk kwamen jullie via Frankfurt naar Brussel waar een Colombiaanse kennis van jullie woont. Het was ook niet de eerste keer dat u naar België kwam. U had hiervoor al enkele malen uw vakantie doorgebracht in België. Op 9 november 2016 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische instanties.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat de redenen waarom u internationale bescherming aanvraagt volledig overeenkomen met die van uw echtgenoot, H.F. (CG 16/18834; OV 8.342.503). U verklaart geen andere redenen te hebben gehad om Venezuela te verlaten (CGVS, p.5). U verklaart dat u en uw familie in de loop van 2016 meerdere malen werden bedreigd door een zekere L.G.. U en uw man vermoeden dat er een link is tussen deze bedreigingen in 2016 en een overval/ontvoering waarvan u echtgenoot het slachtoffer was geworden in 2011. Aangezien inzake het verzoek tot internationale bescherming van uw echtgenoot door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw aanvraag tot internationale bescherming geen gunstig gevolg worden gegeven. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen, dient verwezen te worden naar zijn beslissing.

De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat u zich niet meer veilig voelde in uw land van herkomst nadat u een aantal keer bedreigd werd door een gekend crimineel in de loop van het jaar 2016. Deze persoon zou u – en uw familie – met name tweemaal bedreigd hebben met de dood. Een eerste maal kwam hij per motor naar jullie woning om jullie te bedreigen – zonder de reden van de bedreiging te vermelden. Hierna ging u naar de politie met de vraag om hem op te roepen. De politie deed dit tot driemaal toe maar de persoon – een zekere L.G. – kwam nooit opdagen. Wat later - in de maand september 2016 - kreeg u een dreigtelefoon van dezelfde persoon die u opnieuw bedreigde omdat u naar de politie was gestapt (waardoor hij op de vlucht moest slaan). Deze laatste telefonische bedreiging vormde voor u de onmiddellijke aanleiding om een vlucht naar het buitenland voor te bereiden – samen met uw echtgenote en twee dochters (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, dd. 22 oktober 2018, p.15-16). **Volgende opmerkingen dienen echter gemaakt te worden bij het door u naar voren gebrachte vluchtrelaas.** Zo haalt u een aantal bedreigingen ten opzichte van u en uw familie aan door een zekere L.G. – in de loop van 2016 – als reden van uw vlucht uit uw land van herkomst. Dit door u aangehaald vluchtmotief betreft echter een feit(en) van gemeenrechtelijk aard, en heeft geen betrekking op één van de criteria van de Geneefse conventie (ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep, politieke overtuiging). De vermeende bedreigingen ten opzichte van u en uw familie worden op zich niet in twijfel getrokken, maar het CGVS oordeelt dat een dergelijk feit van gemeenrechtelijk aard niet voldoet om de vluchtelingenstatus toe te kennen. Bovendien kunnen de volgende bemerkingen gemaakt worden bij de door u aangehaalde en beschreven bedreigingen en de aanleiding of oorzaak van deze geuite bedreigingen. Zo geeft u zelf aan niet zeker te weten wat de reden of aanleiding was van de geuite bedreigingen door L.G.. U geeft aan dat u veronderstelt dat de bedreigingen te maken hebben met een overval waarvan u het slachtoffer was in 2011.

U verklaart dat u en een toenmalige medewerker van u het slachtoffer werden van een overval en een korte ontvoering (in 2011). Nadien zou u klacht hebben neergelegd bij de bevoegde politiedienst waarop een confrontatie gevolgd zou zijn tussen de politie en de betreffende bende. Tijdens deze confrontatie zou één van de minderjarige bendeleden zijn omgekomen. Nadien zou u vernomen hebben via uw medewerker dat de overige bendeleden naar u op zoek zouden zijn geweest aangezien u degene was die klacht had neergelegd bij de politie. Nadat u dit vernam, besloot u om niet meer te werken in de wijk in kwestie waarop u geen problemen meer kende tussen 2012 en 2016 (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 18-19). U veronderstelt dat de bedreigingen in 2016 te maken zouden kunnen hebben met de problemen die u in 2011 heeft gekend door en na de overval op u en uw medewerker (zie notities persoonlijk onderhoud, p.19). **Hierbij kan ten eerste worden opgemerkt dat de link met de overval in 2011 louter een veronderstelling van uw zijde is.** De persoon die u bedreigde in 2016, L.G., heeft immers nooit kenbaar gemaakt waarom hij u en uw familie benaderde en bedreigde. **Bovendien kunnen enkele pertinente vragen gestel worden bij deze door u veronderstelde link.** Zo geeft u immers zelf aan dat u in de periode 2012 tot 2016 geen enkel probleem heeft gekend naar aanleiding van de overval in 2011 (zie notities persoonlijk onderhoud, p.19). Redelijkerwijze kan er toch van uitgegaan worden dat – indien de bendeleden in kwestie u daadwerkelijk zouden zoeken – deze u toch eerder zouden hebben opgespoord aangezien u in dezelfde stad woonde (en louter de wijk vermeed waar de overval had plaatsgevonden). Deze vaststelling doet de link die u zelf ligt met de overval in 2011 eerder twijfelachtig lijken. **De vaststelling dat u tussen 2012 en 2016 geen problemen heeft gekend naar aanleiding van de overval in 2011 doet bijgevolg de nodige twijfels rijzen met de door u veronderstelde link tussen de overval in 2011 en de geuite bedreigingen in 2016.**

Ten tweede kan opgemerkt worden dat u niet veel kan vertellen over de persoon die de bedreigingen geuit zou hebben, met name L.G.. U komt tijdens het persoonlijk onderhoud niet verder dan te stellen dat het een gekend crimineel en moordenaar is (zie notities persoonlijk onderhoud, p.21-22). U kunt verder niet veel over hem vertellen. Dit hangt samen met een **derde** opmerking die gemaakt kan worden bij uw vluchtrelaas, met name dat het om loutere bedreigingen ging, met name één in levenden lijve, en één via telefoon. Het is opmerkelijk te noemen dat u een dergelijk drastische beslissing nam – met name het land ontvluchten – naar aanleiding van deze (twee) bedreigingen zonder zelf met zekerheid te kunnen spreken over de ernst van de bedreigingen of zonder meer details te hebben over de persoon die de bedreigingen geuit zou hebben.

Uit het bovenstaande kan bijgevolg afgeleid worden dat de door u aangehaalde feiten die de aanleiding vormden voor uw vlucht uit Venezuela vooreerst van gemeenrechtelijk aard zijn, en geen betrekking hebben op één van de criteria van de Geneefse conventie. Bovendien kunnen vragen gesteld worden bij de veronderstelde link die u legt tussen de bedreigingen uit 2016 en de overval die plaatsvond in 2011. Tot slot kunnen eveneens vragen gesteld worden bij de drastische beslissing die u en uw familie nam om het land te ontvluchten naar aanleiding van bedreigingen waarvan de ernst niet helemaal duidelijk was.

Ter staving van uw vluchtrelaas legt u volgende documenten neer. Zo legt u enkele politiedocumenten neer die uw klachtneerlegging in 2011 staven (na de overval en ontvoering van u en uw medewerker), die uw klacht staven die u in 2016 neerlegde (naar aanleiding van de geuite bedreigingen door L.G.), net als de drie oproepen die de politie naar L.G. had gestuurd (maar waarop hij nooit reageerde of inging). Zoals hierboven reeds bemerkt betwijfelt het CGVS niet meteen de overval uit 2011, noch de geuite bedreigingen in 2016. Wel plaatst het CGVS enkele kanttekeningen bij de door u ingeroepen feiten en vooral bij de link tussen beide gebeurtenissen. Verder legt u nog enkele persoonlijke documenten neer die betrekking hebben op u, uw echtgenote en uw kinderen. Zo legt u de originele Venezolaanse paspoorten neer van u en uw gezinsleden, een bewijs van goed gedrag en zeden op uw naam en op de naam van uw echtgenote, een bewijs van verblijf in Venezuela, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van u, uw echtgenote en uw kinderen. De identiteit en nationaliteit van u en uw gezinsleden worden in deze beslissing echter niet in twijfel getrokken. Verder legt u uw vliegtuigtickets neer om uw reisweg vanuit Venezuela naar België te staven. Ook deze reisweg wordt echter niet betwist. Tot slot legt u enkele medische documenten neer van uw echtgenote die aangeven dat uw echtgenote medische problemen had in Venezuela omwille van de problemen die jullie hadden in jullie geboorteland. **Geen van de door u neergelegde documenten slaagt er echter in de hierboven gemaakte opmerkingen te wijzigen.** Tot slot legt u enkele documenten neer die de algemene situatie in Venezuela beschrijven. Over deze algemene situatie in uw land van herkomst, zal hieronder dieper ingegaan worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U verklaart immers zelf dat u in Venezuela geen financiële problemen kende, dat u weliswaar uw job verloor omwille van de slechte economische omstandigheden, maar dat jullie konden overleven door spaargeld waardoor jullie nooit honger moesten lijden. U was en bent ook nog steeds in het bezit van een woning in uw geboortestad Maturin (zie notities persoonlijk onderhoud, p.10-11). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 27 december 2018 een schending aan van *“artikel 48/3 Vreemdelingenwet en artikel 1 van de Conventie van Genève; Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet; Schending van artikel 3 en 13 EVRM; Schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn; Schending van artikel 48/6 Vreemdelingenwet; Schending van de artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen; Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet; Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel”*.

Verzoekers geven een theoretische uiteenzetting aangaande de toepasselijke bepalingen en halen rechtspraak van de Raad aan.

Verzoekers stellen vast dat verweerder de feiten niet betwist, doch enkel de link tussen de feiten van 2011 en 2016. Zij betogen dat *“het voor verzoekers onmogelijk is om deze link te bewijzen maar dat zowel de heer F.H. als Mevrouw D.F.S.M. ervan overtuigd zijn dat deze link bestaat”*. Ze wijzen erop dat ze *“behalve de feiten van 2011 geen enkel ander probleem gekend hebben”*, dat verzoeker F.H. *“in 2011 een klacht heeft ingediend bij de politie”*, dat *“de Politie na grondig onderzoek, zes maanden na de klacht, een van de kidnappers van de heer F.H. gedood heeft”* en dat verzoeker F.H. *“daarom besloot om niet meer in dezelfde buurt te werken”*. Verzoekers geven aan dat ze in 2013 verhuisden, maar dat ze denken dat ze uiteindelijk in 2016 in hun nieuwe wijk toch door de bende zijn herkend. Verzoekers betogen dat zij *“nooit andere problemen hebben gekend zodat zij ervan overtuigd zijn dat er dat er een link bestaat tussen de feiten van 2011 en de feiten dd 2016”*.

Verzoekers wijzen erop dat *“de bewijslast in asielzaken met enige meegaandheid moet beoordeeld worden”* en halen aan dat *“de ernst van het vervolgingsrisico dat verzoeker loopt in geval van terugkeer, een brede toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel vereist”*. Ze verwijzen naar de *“Guide UNHCR, des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, édition janvier 1992, §196”*.

Verzoekers voeren aan dat blijkt uit alle rapporten dat de veiligheidssituatie in Venezuela zonder meer penibel is. In 2017 had Venezuela het op één na hoogste moordcijfer ter wereld (een cijfer dat sinds 2014 jaar na jaar toeneemt).

Verzoekers menen dat ze bovendien ingeval van terugkeer naar Venezuela een risico op ernstige schade lopen, bestaande uit een onmenselijke of vernederende behandeling. Ze halen aan dat in hun thuisland ernstige problemen zijn in verband met voedselbedeling en gezondheidszorg. Verzoekers wijzen op de ernst van de socio-economische en veiligheidssituatie, en hun profiel, met name een familie met twee jonge meisjes die *“geen aanhanger zijn van het steeds repressiever optredende –”*. Ze verwijzen naar de COI Focus *“Venezuela: Situation sécuritaire”* van 20 april 2018.

Verzoekers betogen dat de ernst van de situatie blijkt uit het rapport *“United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela”* van 16 juli 2018. Ze halen aan dat er sprake van ernstige voedseltekorten en van een volledig falende gezondheidszorg is en dat gewag wordt gemaakt van extreem hoge moordcijfers.

Ze verwijzen tevens naar het rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten *“Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, dat de instorting van de gezondheidszorg rapporteert. Ze stellen dat ook het gezaghebbende medisch-wetenschappelijk tijdschrift ‘The Lancet’ van de instorting van de gezondheidszorg spreekt in haar artikel *“The collapse of the Venezuelan health system”* van 7 april 2018. Verzoekers verwijzen tevens naar de COI Focus *“Venezuela: Situation sécuritaire”* van 20 april 2018 en dat hieruit blijkt dat de situatie sinds 2016 verslechterd is. Ze wijzen tevens op de afwezigheid van overheidsdata. Verder halen verzoekers aan dat er ernstige voedseltekorten zijn en dat de scholingsgraad achteruit gaat.

Ze wijzen op het *“Reisadvies voor Venezuela op 10 oktober 2018”* van het Ministerie van Buitenlandse Zaken.

Ze halen tevens aan dat ook in de pers gewag gemaakt wordt van een land dat ineens stort (Knack *"Venezuela richting afgrond: We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe"* van 29 augustus 2018).

Verzoekers stellen dat het gevolg van de hierboven geschetste situatie is dat veel Venezolanen het land ontvluchten, zoals blijkt uit boven aangehaald rapport van UNHCR. Verzoekers halen aan dat de Hoge Commissaris voor de Vluchteling van de VN in maart 2018 heeft meegedeeld dat er bijzondere nood is aan internationale bescherming – al is het maar tijdelijk – voor grote aantallen gevluchte Venezolanen (UNHCR *"Guidance Note on the outflow of Venezuelans"* van maart 2018). Ze wijzen op gelijkaardige bemerkingen in de COI Focus *"Venezuela: Situation sécuritaire"* van 20 april 2018.

Verzoekers menen dat zij ingeval van terugkeer tevens risico lopen het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Ze verwijzen naar het rapport van USDOS *"Venezuela 2018 Crime & Safety Report"* van 4 februari 2018.

In hoofddorde vragen verzoekers hen een *"vorm van internationale bescherming te geven zoals voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet"*. In ondergeschikte orde vragen zij de *"vernietiging te bevelen van de beslissing van het CGVS opdat er een onderzoek zou gebeuren van de asielaanvraag van verzoekende partij"*.

2.2. Stukken

Ter terechtzitting van 19 februari 2019 leggen verzoekers een aanvullende nota neer, waarin wordt verwezen naar bronnen die de huidige situatie in Venezuela uiteenzetten (NRC *"Felle bewoordingen in VN-Veiligheidsraad over situatie Venezuela"* van 26 januari 2019; Le Monde *"Au Venezuela, l'opposant Juan Guaido veut faire basculer l'armée dans son camp"* van 28 januari 2019; Reisadvies FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, Venezuela, 28 januari 2018).

Ter terechtzitting van 25 juni 2019 leggen verzoekers een aanvullende nota neer, waarin wordt verwezen naar bronnen die de huidige situatie in Venezuela uiteenzetten (NRC *"Felle bewoordingen in VN-Veiligheidsraad over situatie Venezuela"* van 26 januari 2019; Le Monde *"Au Venezuela, l'opposant Juan Guaido veut faire basculer l'armée dans son camp"* van 28 januari 2019; Reisadvies FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, Venezuela, 28 januari 2018; UNHCR *"Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I"* van mei 2019; BBC *"Venezuela crisis: Four million have fled the country, UN says"* van 7 juni 2019).

Bij aanvullende nota van 14 juni 2019 voegt verweerder volgende stukken:

- 1) COI Focus Venezuela : situation socio-économique 20 april 2018
- 2) Venezuela. Situational update and 2019 outlook
- 3) Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo (29 maart 2019)
- 4) Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout (11 maart 2019)
- 5) 10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis (18 februari 2019)
- 6) AI-Venezuela 2017-2018
- 7) The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela (18 maart 2019)
- 8) Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts (4 februari 2019)
- 9) Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen (22 februari 2019)
- 10) The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela (9 juli 2018)
- 11) Venezuelans turn to food production amid crisis (28 maart 2019)
- 12) Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela (25 april 2019)".

Bij aanvullende nota van 24 juni 2019 voegt verweerder de COI Focus *"Venezuela: veiligheidssituatie (addendum)"* van 14 juni 2019.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekers leggen de Venezolaanse originele paspoorten en de geboorteaktes van henzelf en hun kinderen neer. Voorts worden nog een huwelijksaktes, het bewijs van goed gedrag en zeden, een bewijs van verblijf in Venezuela, neergelegd. Deze documenten worden niet betwist en tonen genoegzaam de identiteit van verzoekers en hun kinderen aan. De vliegtuigtickets tonen verzoekers' reisweg vanuit Venezuela naar België aan, wat evenmin wordt betwist.

2.4.2. Verzoekers verklaren dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht nadat zij met de dood bedreigd werden door L.M., die volgens verzoekers vermoedelijk behoorde tot een bende die verzoeker in 2011 reeds had overvallen. Verzoekers halen tevens de algemene socio-economische en veiligheidssituatie aan.

2.4.3. De Raad stelt vast dat de door verzoekers aangehaalde feiten – de doodsbedreigingen door L.M., die vermoedelijk lid was van een lokale bende, alsook de algemene socio-economische en veiligheidssituatie – geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, te weten ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

2.4.4. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoekers' voorgehouden problemen, met name dat zij werden bedreigd door een criminele bende, zijn van gemeenrechtelijke aard en verzoekers maken dan ook niet aannemelijk vervolging te vrezen in de zin van de Conventie van Genève.

2.4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

2.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, *sub b)* van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, *sub b)* van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, C-465/07, § 32).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “*M'Bodj t. Belgische Staat*”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, *sub b)* van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat uit “artikel 15, *sub b)*, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” (punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, *sub b)* van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: “Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld” en die zich voordoet in zijn land van oorsprong. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de verzoeker om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, C-465/07, § 32).

2.5.2. Waar verzoekers, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunen op dezelfde feiten als deze aan de basis van hun vraag om als vluchteling te worden erkend – met name de doodsb bedreigingen door L.M., die vermoedelijk lid was van een lokale bende die verzoeker in 2011 reeds zou hebben aangevallen –, merkt de Raad op dat dergelijke feiten kaderen in de algemene veiligheidssituatie. De Raad betwist met de commissaris-generaal noch de overval in 2011, noch de bedreigingen in 2016, doch hecht geen geloof aan de veronderstelde link die verzoekers leggen tussen de bedreigingen uit 2016 en de overval in 2011, noch aan de ernst van de bedreigingen in 2016.

2.5.3. Wat betreft de bedreigingen door L.G. in 2016 (notities van het persoonlijk onderhoud van 22 oktober 2018 van H.F. (hierna: notities H.F.), p. 15-17), stelde verzoeker H.F. zelf niet weten wat de reden of aanleiding was van de geuite bedreigingen door L.G. en te veronderstellen dat de bedreigingen te maken hebben met een overval waarvan hij het slachtoffer was vijf jaar eerder, in 2011 (notities H.F., p. 18-19). Verzoeker legde uit dat hij en een toenmalige medewerker in 2011 het slachtoffer werden van een overval en een korte ontvoering, dat hij hierop klacht neergelegde bij de bevoegde politiedienst, dat het vervolgens tot een confrontatie tussen de politie en de betreffende bende kwam waarbij één van de minderjarige bendeleden zou zijn omgekomen, dat verzoeker nadien via zijn toenmalige medewerker vernam dat de overige bendeleden naar hem op zoek zouden zijn geweest aangezien hij degene was die klacht had neergelegd bij de politie, en dat verzoeker hierop besloot om niet meer in de wijk in kwestie te werken waarop hij geen problemen meer kende tussen 2012 en 2016 (notities H.F., p. 18-19). Vooreerst dient opgemerkt dat de link tussen de bedreigingen in 2016 en de overval in 2011 een loutere veronderstelling van verzoeker betreft (notities H.F., p. 19). De persoon die verzoeker bedreigde in 2016, L.G., heeft immers nooit kenbaar gemaakt waarom hij verzoeker en zijn familie benaderde en bedreigde. Bovendien kende verzoeker in de periode 2012 tot 2016 geen enkel probleem naar aanleiding van de overval in 2011 (notities H.F., p. 19) terwijl redelijk is te veronderstellen dat de 'bende' geen jaren zou wachten om te reageren te meer ook de bende kan uiteenvallen en verzoeker kan verhuizen. Indien de bendeleden verzoeker daadwerkelijk zouden zoeken, kan aldus niet worden ingezien dat ze verzoeker niet eerder zouden hebben opgespoord aangezien verzoeker in dezelfde stad woonde (en louter de wijk vermeed waar de overval had plaatsgevonden). De vaststelling dat verzoeker tussen 2012 en 2016 geen problemen heeft gekend naar aanleiding van de overval in 2011 ondergraaft aldus de aannemelijkheid van verzoekers veronderstelde link tussen de overval in 2011 en de geuite bedreigingen in 2016.

Daarnaast dient opgemerkt dat verzoeker niet veel kan vertellen over L.G. en dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud niet verder komt dan te stellen dat hij een gekend crimineel en moordenaar is (notities, p. 21-22). Dit ondergraaft de ernst van deze bedreigingen nu kan aangenomen worden dat indien verzoeker meent te moeten vluchten naar het buitenland hij zich minstens zou informeren over de persoon die hiervoor verantwoordelijk is. Bovendien ging het om twee bedreigingen, met name één in levenden lijve, en één via telefoon. Dat verzoeker dan de drastische beslissing neemt om het land te ontvluchten naar aanleiding van deze twee bedreigingen, zonder zelf met zekerheid te kunnen spreken over de ernst van de bedreigingen of zonder meer details te hebben over de persoon die de bedreigingen geuit zou hebben, is geenszins aannemelijk. Verzoekers kunnen dan ook niet aannemelijk maken dat ze Venezuela verlaten hebben om andere dan socio-economische redenen.

De loutere verduidelijking en herhaling van de reeds uiteengezette feiten in het verzoekschrift kan aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk doen.

Wat betreft de door verzoekers neergelegde politiedocumenten die de klachtneerlegging in 2011 staven, die de klacht staven die verzoeker in 2016 neerlegde en de drie oproepen die de politie naar L.G. had gestuurd, herneemt de Raad dat noch de overval in 2011, noch de geuite bedreigingen in 2016 ter discussie staan. Evenwel wordt de link tussen beide gebeurtenissen niet aannemelijk geacht en de ernst van deze twee bedreigingen (zie *supra*). De loutere neerlegging van deze politiedocumenten kan het verband tussen deze gebeurtenissen kan slechts aantonen dat verzoekers eenzijdige verklaringen hebben afgelegd bij de politie.

In de mate dat verzoekende partijen hun ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog proberen aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betogen zij dat de levensomstandigheden dermate slecht zijn en precair blijven dat niet kan verwacht worden dat zij terugkeren naar hun land. Ze halen aan dat in hun thuisland ernstige problemen zijn in verband met voedselbedeling en gezondheidszorg. Verzoekers wijzen op de ernst van de socio-economische en veiligheidssituatie, en hun profiel, met name een familie met twee jonge meisjes die *“geen aanhanger zijn van het steeds repressiever optredende –”*. Ze verwijzen naar de COI Focus *“Venezuela: Situation sécuritaire”* van 20 april 2018. Verzoekers betogen dat de ernst van de situatie blijkt uit het rapport *“United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela”* van 16 juli 2018. Ze halen aan dat er sprake van ernstige voedseltekorten en van een volledig falende gezondheidszorg is en dat gewag wordt gemaakt van extreem hoge moordcijfers. Ze verwijzen tevens naar het rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten *“Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, dat de instorting van de gezondheidszorg rapporteert.

Ze stellen dat ook het gezaghebbende medisch-wetenschappelijk tijdschrift 'The Lancet' van de instorting van de gezondheidszorg spreekt in haar artikel "*The collapse of the Venezuelan health system*" van 7 april 2018. Verzoekers verwijzen tevens naar de COI Focus "*Venezuela: Situation sécuritaire*" van 20 april 2018 en dat hieruit blijkt dat de situatie sinds 2016 verslechterd is. Verder halen verzoekers aan dat er ernstige voedseltekorten zijn en dat de scholingsgraad achteruit gaat. Ze wijzen op het "*Reisadvies voor Venezuela op 10 oktober 2018*" van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Ze halen tevens aan dat ook in de pers gewag gemaakt wordt van een land dat ineens stort (Knack "*Venezuela richting afgrond: We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe*" van 29 augustus 2018). Verzoekers stellen dat het gevolg van de hierboven geschetste situatie is dat veel Venezolanen het land ontvluchten, zoals blijkt uit boven aangehaald rapport van UNHCR. Verzoekers halen aan dat de Hoge Commissaris voor de Vluchteling van de VN in maart 2018 heeft meegedeeld dat er bijzondere nood is aan internationale bescherming – al is het maar tijdelijk – voor grote aantallen gevluchte Venezolanen (UNHCR "*Guidance Note on the outflow of Venezuelans*" van maart 2018). Ze wijzen op gelijkaardige bemerkingen in de COI Focus "*Venezuela: Situation sécuritaire*" van 20 april 2018.

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: "*De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*"

Voor zover verzoekende partijen medische problemen hebben (zie medische documenten inzake verzoekster), dienen zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen halen aan dat het niveau van het onderwijs achteruitgaat in Venezuela. Dit is mogelijk maar de Raad ziet niet in hoe dit dient te worden aangemerkt als een "*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing*" van verzoekers. Verzoekende partijen lichten dit ook niet toe.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr.43611/11, "*F.G. e.a. / Sweden*", §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, "*J.K. e.a. / Sweden*", §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in "*Saadi v. Italy* ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in *F.G. v. Sweden* ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)". Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten "*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*" (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, "*NA. / The United Kingdom*", § 110; EHRM van 20 januari 2009, nr. 32621/06, "*F.H. v. Sweden*", § 102; en EHRM van 29 April 1997, nr. 24573/94, "*H.L.R. / France*", § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin*

would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see *Salah Sheekh v. the Netherlands*, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; *Chahal v. the United Kingdom*, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and *Hilal v. the United Kingdom*, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)". Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM van 4 december 2008, nr. 20113/07, "*Y./Rusland*", § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, "*Saadi/Italië*", § 131; EHRM van 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "*Mamatkulov en Askarov/Turkije*", § 73; EHRM van 26 april 2005, nr. 53566/99, "*Muslim/Turkije*", § 68).

Verzoekende partijen kunnen niet stellen dat zij kwetsbare personen zijn die leefden onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kunnen zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hun persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partijen stellen evenmin dat zij afhankelijk zijn van overheidssteun, of die buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hun niet in staat stellen om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partijen in een toestand van achterstelling zouden terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM van 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM van 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM van 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad neemt aan dat, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kan meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Verzoekende partijen waren echter wel gehuisvest en leefden niet in armoede. Verzoeker verklaarde dat hij in Venezuela geen financiële problemen kende, dat hij weliswaar zijn job verloor omwille van de slechte economische omstandigheden, maar dat ze konden overleven door spaargeld waardoor ze nooit honger moesten lijden (notities verzoeker, p. 10-11). Bovendien zijn verzoekers nog steeds in het bezit van een woning in beide verzoekers geboortestad Maturin (notities verzoeker, p. 10-11). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat zij, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partijen neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat zij in hun land van herkomst worden bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekers betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

2.5.4. Waar verzoekers zich nog bijkomend steunen op de gewelddadige en willekeurige situatie in Venezuela, lijken zij te wijzen op artikel 15, c), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dat identiek is aan artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en omgezet is in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers stellen dat zij ingeval van terugkeer tevens risico lopen het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Ze verwijzen in hun verzoekschrift naar het rapport van USDOS "*Venezuela 2018 Crime & Safety Report*" van 4 februari 2018. Ter terechtzitting van 19 februari 2019 leggen verzoekers een aanvullende nota neer, waarin ze verwijzen naar bronnen die de situatie in Venezuela uiteenzetten (NRC "*Felle bewooringen in VN-Veiligheidsraad over situatie Venezuela*" van 26 januari 2019; Le Monde "*Au Venezuela, l'opposant Juan Guaido veut faire basculer l'armée dans son camp*" van 28 januari 2019; Reisadvies FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, Venezuela, 28 januari 2018). Ook ter terechtzitting van 25 juni 2019 leggen verzoekers een aanvullende nota neer, waarin ze verwijzen naar bronnen die de situatie in Venezuela uiteenzetten (NRC "*Felle bewooringen in VN-Veiligheidsraad over situatie Venezuela*" van 26 januari 2019; Le Monde "*Au Venezuela, l'opposant Juan Guaido veut faire basculer l'armée dans son camp*" van 28 januari 2019; Reisadvies FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, Venezuela, van 28 januari 2018; UNHCR "*Guidance Note on International*

Protection Considerations for Venezuelans – Update I van mei 2019; BBC “Venezuela crisis: Four million have fled the country, UN says” van 7 juni 2019).

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Verzoekende partijen kunnen er niet aan voorbijgaan dat deze wetsbepaling meerdere componenten bevat waaraan cumulatief moet worden voldaan. Het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft geen sociale inzinking of terugval omwille van een falende economische toestand ten gevolge van een bepaalde politieke conjunctuur: *“De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ 30 januari 2014 (GK), *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*, C- 285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, te weeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 14 juni 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *“Colectivos chavistas”* en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota's niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

2.6. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de procedure met volle rechtsmacht beperkt tot het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, wat *in casu* ook is gebeurd.

2.7. Verzoekers tonen niet aan dat de volle rechtsmacht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt in het kader van artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet, niet voldoen aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM.

2.8. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 (Kwalificatierichtlijn) dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming verstreekt blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop ook deze richtlijn effectief in Belgisch recht werd omgezet. De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

Hoe dan ook uit het administratief dossier en uit het verzoekschrift kan blijken dat verzoekers' aanvraag om internationale bescherming op individuele basis heeft plaatsgevonden. Daarbij werd rekening gehouden met, onder meer, met de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden die verzoekers wensten mee te delen *"teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen"*.

Verzoekers gaan er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van *"gedeelde bewijslast"* is waarbij de commissaris-generaal zou moeten bewijzen dat de feiten onwaar zijn en zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling opvullen. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. Het is dan ook aan verzoekers om alle nodige elementen voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van hun relaas toe te lichten. De plicht tot samenwerken voor de commissaris-generaal, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoekers om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van hun verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken.

2.9. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.9.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

2.9.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK